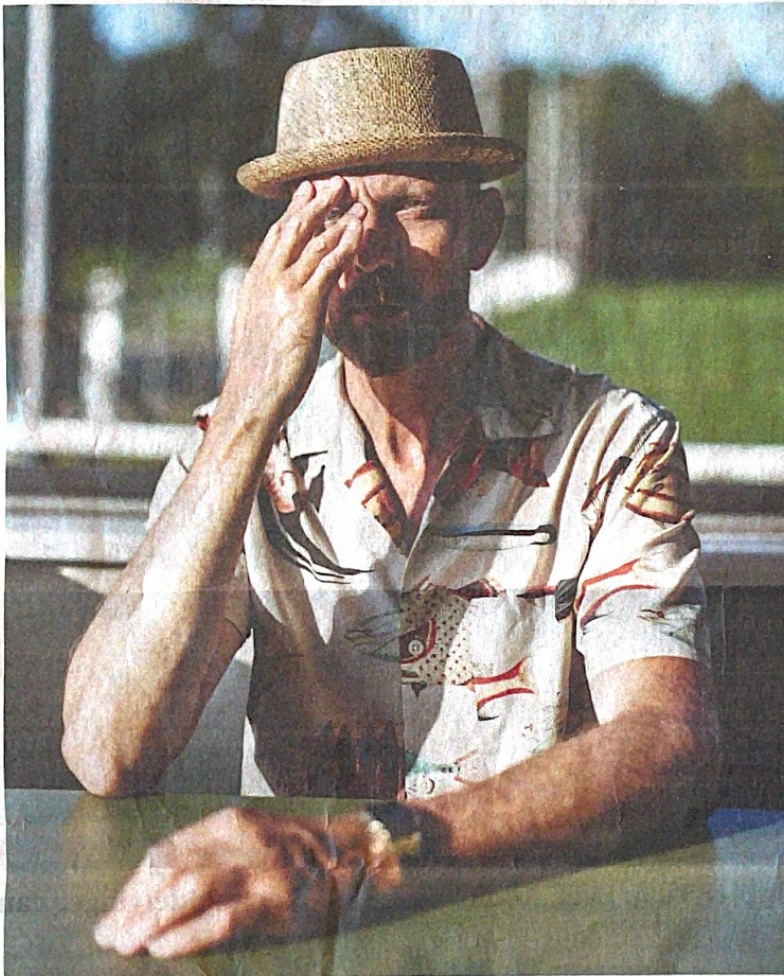

Acteur Günther Lesage toont zijn kwetsbare kant in 'Vroeger was de toekomst beter'

'Mensen die twijfelen vind ik altijd boeiender'

Günther Lesage over de gevolgen van de lockdown: 'Je geraakt niet alleen fysiek opgesloten maar ook gekooid in je eigen hoofd.' © WOUTER MAECKELBERGHE

Acteur Günther Lesage draait al dertig jaar mee in de Vlaamse theater- en televisiewereld, maar in *Vroeger was de toekomst beter* komt hij voor het eerst zichzelf tegen. De solo is de neerslag, en weerslag, van een woelige periode van zelfonderzoek.

EVELYNE COUSSENS

Vreemd, onvatbaar beestje, deze voorstelling. Ze kondigt zich aan als een comedyvoorstelling: de guitige Lesage, vooraan op de Bühne, verwelkomt ons met een brede glimlach en legt ons met een kwinkslag de coronamaatregelen uit, direct een amicaal contact. Maar het verhaal waart geleidelijk aan uit naar een relaas met behoorlijk wat tristesse en een stevige scheut donkere symboliek. Ten prooi aan zelftwijfel en vragen over de zin van het leven komt Günther terecht in een kafkaïens gangenstelsel onder de

stad. Het kleinschalige schlemielverhaal waarvan comedians zich zo vaak bedienen, krijgt de absurdistische trekken van een Russisch sprookje, type Gogol of Daniil Charms. Het soort fabels waarin lichaamsdelen afvallen of mensen in kevers veranderen, maar waarin de luchtige, speelse verteltoon stevast blijft primeren.

Günther Lesage: "Tja. (lacht) Ik beschouw die hybride vorm waarover je spreekt als een compliment. *Vroeger was de toekomst beter* is inderdaad geen pure comedy, al valt er veel te lachen, hoop ik. Maar humor an sich is nooit het opzet geweest. Mijn drijfveer zit dieper. Concrete aanleiding was de tweede lockdown en het gevoel van isolatie en vervreemding dat me overviel. En de vaststelling dat dat erg sterke mechanismen zijn, processen die je brein dreigen over te nemen, waardoor je ten prooi valt aan negatieve gedachten. Je geraakt niet alleen fysiek opgesloten maar ook gekooid in je eigen hoofd. Ik ben

in die periode veel gaan lezen over de werking van het brein. En over de rare spelletjes die het met je kan gaan spelen, tot op het punt dat je, door de isolatie, dingen kunt gaan denken of zien die er niet zijn. Het personage Günther zit zo diep dat hij eigenlijk van plan is om eruit te stappen, maar door een stom toeval raakt hij verzeild in een andere, magisch-realistische wereld. Een wereld waarin hij zijn betere 'ik' tegenkomt, of dat denkt hij toch. De existentiële fond is donker, maar ik vertrouw er altijd wel op dat de humor door de duisternis heen schijnt. Zo werken we trouwens ook altijd bij LAZARUS."

Die unieke combinatie van snikken en grimlachjes is inderdaad het handelsmerk van Toneelspelersgezelschap LAZARUS (naast Lesage ook Koen De Graeve, Pieter Genard, Ryszard Turbiasz, Joris Van den Brande), dat de afgelopen jaren populair werd op de Vlaamse podia met bewerkingen van Russische klassiekers. Alleen: de lockdown maakte fysieke samenwerkingen onmogelijk, en dus gebeurde het schrijven, regisseren en spelen van deze voorstelling noodgedwongen zonder inbreng van de vertrouwde kompanen. Naast een vloek onverwachts ook een zegen, want door de afwezigheid van de *sidedecks* van LAZARUS kon plots iets anders voor het licht komen: een weinig geziene, kwetsbare zijde van Günther Lesage. "Ik weet dat veel mensen me zien als de eeuwige optimist," knikt Lesage, "en ik ga niet ontkennen dat ik het in gezelschap fijn vind als er gelachen wordt. Maar we zijn ook simpelweg niet gewend om de zware kant van onszelf te laten zien. Ik heb die donkere kant ook, ja. Sorry dat ik er zo lang mee heb gewacht om hem eens te tonen." (lacht)

Het is natuurlijk precies dat wat Lesage tijdens zijn zelfonderzoek in de tweede lockdown wilde bevragen: de gespletenheid tussen realiteit en ideaalbeeld. *Vroeger was de toekomst beter* is in wezen de strijd van een man tegen zijn gedachten. "In je hoofd zitten losse ideeën, maar op den duur worden dat vaste overtuigingen", zegt Lesage. "Ik kan het niet, ik ben niet goed genoeg... Het is niet eenvoudig dat soort doemdenken te keren. Ik kan je zeggen dat ik er nog dagelijks mee worstel."

Verrassend toch, voor een acteur en theatermaker met een succesvol palmares dat dertig jaar en vier theatergroepen beslaat. Verzachten de jarenlange ervaring en het gestaag ouder worden niet de existentiële onzekerheid? Lesage: "De onzekerheid vermindert, maar verdwijnt nooit. En gelukkig maar, want het is ook belangrijk om jezelf te blijven bevragen. Ik beschouw twijfel als een basisrecht. Ik vind het ook altijd boeiender om mensen te spreken die twijfelen, dan aan de toog te staan met hen die het allemaal al weten." Het is Lesages voornaamste drijfveer om in contact te blijven met een jonge lichte theatermakers en spelers. Lesage: "Er staat vandaag een ongelooflijk krachtige generatie op scène. Ik ben nieuwsgierig naar de manier waarop zij naar de wereld kijken."